

Picknicktafel

Het is voorjaar 1983. Daan en ik trekken met een volkswagenbusje, omgebouwd tot campertje, door het Lakedistrict in Engeland.

Op een dag bezoeken we een kasteel. Het is omringd door een tuin vol bloeiende rododendrons en er is zelfs een kleine dierentuin, een overblijfsel uit vervlogen tijden toen de kasteelheer zelf exotische dieren mee nam uit het buitenland, toen Engeland nog een koloniale grootmacht was.

We besluiten wat te gaan drinken in het aan de binnenplaats gelegen koetshuis dat is omgebouwd tot restaurantje.

Net voordat we naar binnengaan blijft mijn blik hangen op het briefje dat op het raam is geplakt bij de entree. Het vermeldt dat het belangrijk is dat we de picknicktafels evenwichtig belasten, anders kunnen ze omkieperen.

We halen wat te drinken bij het zelfbedieningsbuffet. Voordat we aan de picknicktafel gaan zitten, herinner ik Daan er nog even aan dat hij vooral tegenover me moet gaan zitten i.v.m. het gelijk belasten van de banken, die aan de picknicktafel vast zitten.

Ik heb het zicht op het zelfbedieningsbuffet. Er arriveert een meneer in uniform, een buschauffeur die zijn passagiers bij het kasteel heeft afgezet en nu even pauze neemt. Hij is aan de stevige kant en gaat met zijn volle dienblaadje aan een picknicktafel achter Daan zitten. Als hij zich goed en wel op bank van de picknicktafel heeft genesteld, kiept de tafel in slow motion achterover. Ik heb er het volle zicht op en kan er niks aan doen dat ik vreselijk in de lach schiet. De man ligt verwenteld op de grond in de tafel. Daan heeft van dit alles niks gezien en vraagt wat er te lachen valt. Ik kan geen woord uitbrengen en wijs naar de man. Daan schiet overeind om de man te helpen. Ik schaam me rot dat ik zo moet lachen, maar kan er niks aan doen. Het is zo'n slappe lachaanval, waardoor je werkelijk helemaal slap wordt en echt tot niks in staat bent. Daan helpt de man, die onder de koffie zit, overeind.

Ik probeer zo veel mogelijk de slappe lach onder controle te houden, wat erg slecht lukt, want ik zie steeds weer voor me hoe die arme, met tafel en al, omtuimelt.

Gelukkig heeft Daan geholpen om hem uit zijn benarde positie te bevrijden en zo heeft hij ook indirect mijn huid gered. Uiteindelijk komt de man nog even aan ons tafeltje staan en zegt tegen me: 'U moet er wel vreselijk om lachen, hè.' Ik leg hem uit dat ik me ervoor schaam dat ik er zo om moet lachen, maar dat ik er niks aan kan doen, dat het niet wil stoppen en dat ik het steeds weer zie gebeuren. Gelukkig spreek je dan de taal van dat land en probeer je nog een beetje je fatsoen te redden. Hij vraagt waar we vandaan komen. Texel, ja dat kent hij, hij vloog in de tweede wereldoorlog in een bommenwerper naar Duitsland. Op de terugweg was Texel de laatste plaats waar luchtafweergeschut stond. Als ze Texel eenmaal gepasseerd hadden, waren ze op de Noordzee veilig. Wat moet hij jong geweest zijn toen, nog geen 20, hij heeft zijn leven gewaagd voor onze vrijheid. Wat zal hij een angst gehad hebben en veel van zijn medevliegers hebben verloren in de strijd. Ik heb diep respect voor hen. Vandaar dat ik dit verhaal heb opgeschreven, om hen te eren voor hun moed, voor de vrijheid die ze ons hebben gegeven.

Als we later naar ons busje lopen op het parkeerterrein, zit hij al in zijn bus en wenkt ons door het open raampje en zegt nog: 'Gelukkig had ik dubbel melk in de koffie gedaan!' Hij lacht breeduit, typisch Engelse humor, geweldig.

Een bijzondere ontmoeting met een man die verbonden is met onze vrijheid, een verhaal om nooit te vergeten.

Liesbeth Roeper, Den Burg